

Forsoningens dag

***Nøglevers: "På den tiende dag i den syvende måned skal I fornægte jer selv og ikke udføre noget arbejde ... For på denne dag vil der blive gjort bod for jer for at rense jer. Så vil I være rene for alle jeres synder for Herrens ansigt."
Tredje Mosebog 16:29-30***

***Udvalgte skrifter:
Tredje Mosebog 16:2-9 og 11-19 og 27-34***

Dagens lektion handler om de gudstjenester i tabernaklet, der blev afholdt på Israels årlige forsoningsdag, som beskrevet i 16. kapitel i Tredje Mosebog. Denne vigtige gudstjeneste fandt sted på den tiende dag i den syvende måned i det jødiske kirkeår. Det blev betragtet som den mest højtidelige begivenhed i hele året, den dag, hvor ypperstepræsten gik ind i det allerhelligste - det inderste rum i tabernaklet - for at sone nationens synder. For at udføre tjenesterne på denne særlige dag var ypperstepræsten, Aron, ikke klædt i sine sædvanlige "klæder af herlighed og skønhed", , men

i offerklæder, som var af hvidt linned. Anden Mosebog 28:2-39; Tredje Mosebog 16:4

Aron blev bedt om at skaffe en tyr og en ged til soningsofrene. Tyrene skaffede Aron selv, og de skulle slagtes i tabernaklets forgård som syndoffer for ham selv og hans hus. Fedtet fra tyren skulle brændes på messingalteret. På grund af tyrens store mængde fedt må den have brændt voldsomt og produceret en tæt røgsky, som steg op til synet af dem, der stod udenfor. Tredje Mosebog 16:3, 5-6 og 25

Aron skulle derefter fylde et røgelseskar med glødende kul fra ilden på messingalteret og bringe det sammen med sød røgelse ind i det hellige, det første rum i tabernaklet. Røgelseskarret skulle sættes oven på guldalteret, og røgelsen skulle drysses på det, så der opstod en røg af sød parfume, som trængte ind i det allerhelligste bag det andet forhæng. Når dette var blevet udført omhyggeligt, kunne Aron trygt gå ind i det allerhelligste og fortsætte med den sidste forsoningshandling. Der skulle han stænke oksens blod oven på og foran nådestolen. vers 12-14

Uden for tabernaklet, uden for den lejr, der omgav det, skulle der være et andet bål. Her skulle de afskyelige dele af oxen - skindet, kødet og møget - brændes. Denne scene var åben for alle de israelitter, der havde slået lejr omkring tabernaklet, og adskilte sig skarpt fra de andre offerritualer på forsoningsdagen, som var skjult af linnedforhængen, der omgav tabernaklets forgård, og den lukkede karakter af det hellige og det allerhelligste. Således blev ofringen af oxen afsluttet. vers 27

Geden til syndoffer var den næste, der blev ofret. Den skulle tages fra Israels folk til dette formål og frembæres for Herren ved døren til tabernaklet. Herrens ged blev slagtet i tabernaklets forgård, og dens blod blev bragt ind i det allerhelligste og stænket på samme måde, som man havde gjort med oksens blod. Skindet, kødet og gødningen blev ligeledes brændt uden for Israels lejr. vers 15 og 27

Paulus skrev, at "Disse ting skete for dem (israelitterne). som eksempler for os. De blev skrevet ned for at advare os, der lever ved slutningen af tidsalderen..." De var en "skygge, et svagt forvarsel om de gode kommende ting" og om "bedre ofre", centreret i Jesus. 1. Korintherbrev 10:11; Hebræerbrevet 10:1; 9:23